

15 OCTOBER 1927

No. 20

32e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Maar wie onrecht doet, die zal het onrecht dragen dat hij
gedaan heeft, en er is geene aanneming des persoons.

Colossenzen 3 : 25.

GOD TE KENNEN, IS HETGEEN DE WERELD NOODIG HEEFT *).

De schoone heiligheid van deze plaats en dit uur maken een diepen indruk op mij. Ik ben er van verzekerd, dat iedere edele ziel, die hier tegenwoordig is, eerbied voor den invloed van dit oogenblik zal hebben. Mijn nederig gebed is, dat de ware geest van aanbidding mijn hart mag vervullen, opdat ik in staat zal zijn God te dienen, zooals Hij het wil; en datgene zal zeggen, hetwelk Hij van mij verlangt.

Eenigen tijd geleden had ik een meest interessant gesprek met een geleerd ongeloofige. In den loop van het gesprek vroeg ik mijn twijfelzuchtigen vriend: „Wat is Godsdienst?”

„Godsdienst is zich bewust te zijn van God's bestaan”, antwoordde mijn vriend.

Sindsdien heb ik over deze verklaring nagedacht en ik ben nagenoeg overtuigd, dat deze ongeloofige een tamelijk gezonde verklaring gaf. Godsdienst is zich bewust te zijn van het in de genade van en de gemeenschap met God leven. Hoe dieper en reiner iemands bewustzijn van de Godheid is, des te dieper is zijn geloof. Zulk geloof is het beste en het meest oprechte, en het geeft zijn aanhangers de diepste en reinste zekerheid van den Grooten Vader van ons allen.

Dit onderwerp van „zekerheid” met betrekking tot Goddelijke dingen, is in de pas verschenen maanden in beide, den preekstoel

*) Toespraak gehouden in den Tabernakel * Salt Lake City, den 27en September 1925, door Ouderling Nephi Jensen.

en de pers, breedvoerig besproken geworden. De bespreking werd aangewakkerd door de getuigenis, die de Edelachtbare William Jennings Bryan gaf op het „Scopes” proces, te Dayton, Tennessee. (in 1925 werd in de hier genoemde stad een bespreking gehouden tusschen den Heer Bryan en eenige atheïsten. Red.) Een overzicht van deze getuigenis van den Heer Bryan, zooals het tot ons kwam, nam een geheele bladzijde in de dagbladen in beslag.

In den loop van zijn getuigenis deed de Heer Bryan eenige zeer vaste mededeelingen omtrent God en den Bijbel. De zekerheid van deze mededeelingen had geen gunstige uitwerking op onze agnostische vrienden. Een aantal der twijfelaars kwam tegen de vaste verklaringen van den Heer Bryan op. Arthur Brisbane, een van onze meest schitterende nieuwsbladschrijvers was één van hen, die in het openbaar op de getuigenis van den Heer Bryan vitte.

In een artikel zei de Heer Brisbane: „Agnosticisme is het geloof van hen, die zeggen, dat zij niet weten en de mensch, die beseft, dat hij niets weet, is dikwijls op den weg iets te weten. Maar dit gaat niet op met den godsdienst. Daar weet niemand iets”.

In deze laatste mededeeling van den Heer Brisbane, dat „in den godsdienst niemand iets weet”, verklaart hij het geloof van den agnosticus. De agnosticus is niet tevreden met het bekennen van zijn eigen gebrek aan kennis betreffende de dingen van God, doch hij matigt zich het recht aan, te ontkennen dat anderen iets aangaande de geestelijke dingen weten. Feitelijk zegt hij: „Ik weet niets omtrent God. Daarom weet niemand anders iets omtrent Hem”.

Een eenvoudig voorbeeld zal de bekrompenheid van deze houding duidelijk maken. Veronderstelt dat een geleerde uit een wetenschappelijk laboratorium zou komen en tot een vriend, die niet met de natuurwetenschappen op de hoogte was, zou zeggen: „Ik heb zoo juist zeer zorgvuldig water ontleed. Ik weet zeker, dat water uit twee deelen waterstof en één deel zuurstof bestaat”.

Veronderstelt, dat de vriend, die geen studie van zoo'n scheikundig onderzoek had gemaakt, zeggen zou: „Ik heb nog nooit zulk een ontleding gemaakt, maar ik weet, dat U niet weet, dat water uit twee deelen waterstof en één deel zuurstof bestaat”. Wat zoudt U van dezen ongeleerden heer denken. Zoudt U niet denken, dat hij gebrek aan verstand en intelligentie had?

Onlangs had ik een ondervinding gelijk aan het voorbeeld, dat ik U zoo juist gegeven heb. In deze stad woont een boekverkooper, die een beslist atheïst is. Hij is zoo atheïstisch, dat hij zich trots gevoelt om zijn ongelooft te betuigen aangaande al hetgeen God of Godsdienst betreft. Op zekeren keer begaf ik mij naar den boekwinkel van dezen atheïstischen vriend om eenige boeken over Lincoln op te zoeken. Toen ik den winkel binnen-

ging, vroeg ik mijn vriend waar de Lincoln „planken” waren. Hij wees mij dadelijk den hoek waarna ik zocht. Terwijl ik de titels der boeken naging, merkte mijn vriend tamelijk sarcastisch op: „Vereert gij Lincoln?”

„Nee”, antwoordde ik, „maar ik beschouw Lincoln als den grootsten ongeïnspireerden man, die in onze wereld heeft geleefd”. Mijn gebruik van het woord „ongeïnspireerd”, prikkelde mijn twijfelzuchtigen vriend een beetje en hij zei tamelijk vinnig: „Er bestaat geen inspiratie”.

„Hoe weet U dat”, vroeg ik. „Hebt gij ooit getracht Goddelijke inspiratie te verkrijgen?”

„Nee, nooit”, hernam de ongeloofige. „Ik vertelde U, dat er geen inspiratie bestaat”.

„Wel”, zei ik, „als U nooit geprobeerd heeft goddelijke inspiratie te verkrijgen, hoe weet U dan, dat hij, die getracht heeft, die goddelijke inspiratie te verkrijgen, haar niet verkregen heeft?”

Mijn vriend kon slechts ongeduldig zijn eerste ontkenning van goddelijke inspiratie herhalen. De houding van dezen ongeloofige kenmerkt zich bij bijna alle personen, die twijfelzuchtig zijn omtrent de waarheden van den godsdienst. Op goddelijke wijze hebben zij nooit gezocht kennis van God te verkrijgen. En daarom maken zij de gevolgtrekking, dat niemand anders ooit zekerheid aangaande deze dingen heeft ontvangen.

Wij verkrijgen een kennis omtrent God echter niet op dezelfde wijze als waarop wij een kennis van de wetenschap verkrijgen. Wij verkrijgen een kennis van de wetenschap door het ontledingsproces. Wij verkrijgen een kennis van de geestelijke dingen door communicatie en gemeenschap met de geestelijke dingen.

De groote natuuronderzoeker John Burroughs, erkende deze twee methoden om kennis te verkrijgen. In zijn kundige verhandeling over: „Een profeet der ziel”, zegt hij: „Wij leeren de Kunst niet op dezelfde wijze kennen als waarop wij de natuurwetenschap of scheikunde leeren kennen — wij leeren haar kennen — zooals wij hen, die wij liefhebben en met wie wij in harmonie zijn, leeren kennen. Aan ons verstand verklaart zij zich niet. Zij werkt in op onze zielen”.

God is een persoon. Wij leeren Hem kennen, zooals wij elk ander persoon leeren kennen. Wij leeren Hem niet kennen door Zijn werk te ontleden. Wij verkrijgen geen intieme kennis van Hem door een eindeloze studie van Zijn scheppingsprocessen. Wij kunnen Hem niet in den smeltkroes vinden. Wij kunnen Hem niet door den telescoop zien. Wij leeren Hem kennen door de communicatie en gemeenschap, die wij met Hem hebben, verkregen door gebed en door Hem te dienen.

In verband met het jaar 1820 zouden twee namen de aandacht niet ontgaan van hen, die belang stellen in de studie van de twee

methoden, waarop een kennis van de diepere dingen van het leven te verkrijgen is. Ik bedoel Herbert Spencer en Joseph Smith. Herbert Spencer werd in het jaar 1820 geboren. Datzelfde jaar had Joseph Smith een meest wonderlijke geestelijke ontdekking, waardoor hij de intieme kennis van God verkreeg. Beide dier mannen zochten in hun leven naar hetzelfde doel. Zij streefden alle twee naar een kennis van God. Herbert Spencer volgde de wetenschappelijke methode, Joseph Smith gebruikte den grooten sleutel tot het geloof.

Voor bijna een halve eeuw zocht Herbert Spencer het hart der dingen te vinden door eidelooze ontleding van den korst der dingen. Hij streefde er na zoo'n uitgebreide kennis van het stoffelijke heelal te verkrijgen, zoodat hij in staat zou zijn de oorzaak en het begin van alle dingen te leeren kennen.

Door aanhoudende studie verkreeg hij een uitgebreide kennis. Door zijn diepzinnig denken, ontwikkelde hij zijn geest, zoodat hij door sommigen beschouwd werd als de grootste wijsgeer van zijn tijd. En toch faalde hij een kennis omtrent God te verkrijgen.

In zijn boek „Eerste beginselen” zegt hij: „God is oneindig. De mensch is eindig. De eindige gedachte kan het oneindige niet weten. Men kan God niet leeren kennen”.

Waarom kwam Spencer tot dit gevoelvolle besluit? Waarom faalde hij God uit te vinden? Hij faalde in zijn onderzoek naar de kennis van de Godheid, omdat hij faalde zijn eigen regel te gebruiken om kennis van alle dingen te verkrijgen. In zijn „Eerste Beginselen” vertelt hij ons, dat wij de dingen slechts alleen door verschijnselen kennen. Zijn gevolgtrekking in dit opzicht is juist. Zijn mededeeling, in eenvoudige woorden omgezet, beteekent, dat wij de dingen slechts kennen door de wijze waarop zij handelen; of wij kennen de dingen alleen, hoe zij zich aan ons voordoen.

Herbert Spencer volgde dezen regel strikt en onophoudend in zijn studie der natuur. Hij ging direct tot de natuur om te zien, wat deze hem zou toonen. Door acht te geven op hetgeen de natuur hem toonde, verkreeg hij groote kennis van het stoffelijke heelal. Maar Herbert Spencer is nooit dadelijk tot God gegaan om te zien, wat God hem wilde toonen. Omdat hij faalde zijn eigen regel in dit opzicht te volgen, faalde hij de meest onschatbare kennis te verkrijgen, n.l. de kennis van den Schepper van alles.

Joseph Smith volgde, als jongen, Herbert Spencer's eigen regel om een kennis van goddelijke dingen te verkrijgen. In het jaar 1820 was hij veertien jaar oud. Dien tijd woonde hij bij zijn ouders dicht bij Palmyra in het westelijk gedeelte van den staat New-York. In het voorjaar van dat jaar had er een hevige godsdienst-opgewondenheid plaats in den staat New-York en de omliggende staten. Deze hevige godsdienst-opgewondenheid deed zich kennen door opwindende opwekkingsvergaderingen. Deze

varige godsdienst-vergaderingen waren, wat genoemd kan worden, vereenigingsvergaderingen. De dominé's van de drie groote evangelische kerken, de Methodisten, Baptisten en Presbiterianen namen allen aan de diensten deel. De vergaderingen werden voor een langen tijd avond op avond gehouden en als gevolg van de ernstige en lange predikaties van de evangelisten, die in deze vergaderingen spraken, werden de menschen in en rondom Palmyra, New-York, grootelijks in beroering gebracht.

De leden van de familie van Joseph Smith werden zoogezegd „bekeerd”. Een paar van hen gingen over tot de Presbiteriaansche Kerk en de anderen werden Methodisten. Het feit, dat de leden van de familie van dezen knaap „bekeerd” werden, bracht de jongen tot ernstig nadenken en tot ongerustheid aangaande de zaligheid van zijn ziel.

Een van de gebeurtenissen met betrekking tot deze vergaderingen vergrootte zijn verwarring van geest, en dat was n.l., dat op de tijdstippen, wanneer de bekeerlingen, die aan deze opwekkingsvergaderingen deelnamen, zich volgens hun eigen keuze, naar een van deze drie kerken verspreidden, een geest van twist en hevige bitterheid de plaats nam van vrede en vriendschap, die gewoonlijk in de vergaderingen aanwezig was. Het feit, dat deze geestelijken met elkander vochten en streden, bracht den knaap op de gedachte, dat de zachte Geest van Christus hen niet bezielde. Van hetgeen hij zag en hoorde, verwonderde hij zich of deze kerken alle gelijk hadden. Maar hoe kon hij uitvinden, welke de ware Kerk was en aan welke hij zich zou sluiten? Dit was het vraagstuk, dat zijn ziel tot den bodem toe bewoog.

Terwijl hij dit schouwspel van hevige godsdienst-opschudding en verwarring gadesloeg, werd zijn verlangen om uit te vinden, wie van hen gelijk had, sterker.

Op zekeren dag toen hij hier over nadacht, nam hij den bijbel en sloeg het eerste hoofdstuk van den brief van den apostel Jacobus op. Zijn oogen vielen op het vijfde vers van het hoofdstuk: „Indien iemand van U wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, Die een iegelijk mildelijk geeft en niet verwijt: en zij zal hem gegeven worden”.

De woorden van dezen tekst gingen naar het hart van den jongen als zijnde de brandende woorden van God. Hij geloofde met zijn geheele ziel, dat de God van alle macht en wijsheid deze groote belofte had gegeven. En wat het belangrijkste van alles was, hij nam zich voor deze belofte op de proef te stellen. Op een schoonen dag in het voorjaar van 1820, begaf deze knaap zich naar een boschje dicht bij zijns vader's huis. Op die stille boschrijke plek knielde hij neer en boog zijn hoofd en stortte zijn verontrust hart uit en pleitte met den God van alle wijsheid. Terwijl hij bad, verscheen er boven zijn hoofd een schitterende

lichtkolom. In het midden van dit schitterende licht, stonden twee heerlijke hemelsche wezens. Een van hen wees op den andere en zeide: „Dit is Mijn geliefde Zoon; hoor Hem”.

Dien dag zag deze knaap God. Hij hoorde de stem, die den storm had doen stillen. Hij hoorde de stem, die aan het graf van Lazarus had gesproken en dezen laatste had opgewekt.

De plaats waar deze knaap gebeden heeft, is heilig. Ze is de wieg van het moderne geloof. Want op die plaats is de sleutel tot de kennis van God weer ontdekt geworden.

Joseph Smith vond datgene, wat Herbert Spencer niet gelukte. De naam van Joseph Smith staat gelijk met de diepste en kostbaarste waarheid in den godsdienst. Hij geeft de troostvolle gedachte, dat God diegenen wil antwoorden, die Hem in oprecht geloof en rein van hart zoeken.

Ralph Weldo Emerson had eenig begrip van de onschatbare waarde van de kennis van God, die uit de werkelijke gemeenschap met Hem voortkomt. Hij vertelt ons van deze reine gebeurtenis in zijn gedicht: „Vaarwel”.

Als ik veilig in mijn boschachtig tehuis mag zijn,
 Verheven boven trots van den Griek of Romein.
 Als ik mij onder de pijnboomen uit kan strekken
 En de glanzende avondster de heiligste sfeer kan wekken;
 Dan lach ik om 's menschen enge liefde en trotsch verachten,
 Om de sophistiche scholen en al de geleerde geslachten,
 Voor al hun hooge begrippen moeten zij meer boeten,
 Dan de mensch in 't boschje, die God mocht ontmoeten.

De aangrijpende geschiedenis van Joseph Smith's wonderlijk geloof is in elke beschaafde natie der wereld verteld geworden. Tienduizenden mannen en vrouwen, rein van hart, hebben dit hoop-gevend verhaal van het zegevierend geloof van den modernen profeet, gehoord; hun geloof is daardoor ontwaakt en ze zijn door dit geloof geleid geworden om direct tot God te gaan voor wijsheid; en ze hebben Hem gevonden.

(Slot volgt).

WANNEER ONWETENDHEID ZONDE IS *).

Gelegenheid brengt verantwoordelijkheid met zich.

Een zinspreuk der gerechtshoven luidt, dat het niet kennen der wet geen geldige verontschuldiging voor misdad is. Indien deze stelregel juist is, moet hij berusten op de onderstelling dat de kennis van wat de wet eischt of verbiedt, een ingeschapen en natuurlijk bezit is, of zoo gemakkelijk bereikbaar, dat niemand gerechtvaardigd is, indien hij er niet in slaagt ermee op de hoogte te komen.

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

Het normale individu uit een beschaafde samenleving behoeft geen speciaal onderricht om te weten dat diefstal, vervalsching, dronkenschap, overspel of moord in den grond slecht is, aangezien elk dezer misdrijven zijn geweten geweld aandoet en een ernstige aanranding van het algemeen welzijn is. Indien hij echter een bepaald grondgebied betreedt, waar hij zich moet laten inschrijven volgens de wet, en hij laat zulks na, omdat hij de wet niet kent, dan is hij rechtens een overtreder der wet en stelt zich bloot aan de straf, welke daarop is gesteld. Zijn overtreding is er inderdaad één van nalatigheid of niet-onderwerping en zijn onkunde kan al of niet als een verzachtende omstandigheid in aanmerking worden genomen, hetgeen misschien afhangt van plaatselijke voorwaarden en het inzicht van den overheidspersoon, die rechtvaardige mildheid betracht of de volle strafmaat eischt.

En zooals het met de menschelijke aangelegenheden is, zoo is het ook ten opzichte van God's wetten, welke voor de leiding en de zaligmaking der zielen zijn ingesteld. Iemands ingeboren geweten waarschuwt hem tegen misdadige handelingen, maar kan hem toch sommige bepaalde vereischten niet leeren kennen, zonder onderwerping aan welke hem den toegang tot het Koninkrijk van God wordt ontzegd. Er bestaat geen ingeschapen kennis door welke de mensch weet, dat de doop door onderdompeling in water, en de hoogere doop des Geestes door oplegging der handen voor zaligmaking noodig zijn; de woorden van onzen Heer tot Nicodemus zijn niettemin voor elke ziel in gelijke mate van kracht: „Zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan”. (Joh. 3 : 5).

Is het, ten opzichte van geestelijke zaken, minder redelijk van een ieder een kennis der wet te verwachten, zooals deze op hemzelf wordt toegepast, dan ten opzichte van wereldsche aangelegenheden, aangenomen natuurlijk, dat allen zich deze kennis kunnen eigen maken? Doch sommigen mogen in alle oprechtheid verzekeren, dat zij niet de noodzakelijkheid van gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie kunnen inzien, niettegenstaande zij zich zelfs van de voorgeschreven voorwaarden naar de letter op de hoogte hadden gesteld.

Dezulken kunnen vragen: Moeten de menschen in het hierna maals gestraft worden, omdat zij tijdens hunne sterfelijkheid niet kunnen begrijpen wat ervan hen geeischt wordt? De mate hunner schuld moet door de grond-oorzaak hunner ongeschiktheid in geestelijke zaken worden bepaald. Onbekwaamheid tot begrijpen kan te wijten zijn aan vooroordeel of gebrek aan belangstelling.

Het verslag van 's Heeren bediening biedt ons ter dezer zake een voorbeeld, waaraan tevens een middel tegen de geestelijke verwarring is verbonden, door welke onwetendheid werd aangekweekt en de waarheid veronachtzaamd.

Het was op het Feest der Tabernakelen. Lees Johannes 7 : 14-18. De Joden waren in groote beroering over Zijn leeringen; weinig waren er die geloofden, de meesten twijfelden en redetwisten, en sommigen waren zóó verontwaardigd dat zij Hem wilden dooden. De meer oprechten uit de menigte wilden voor zichzelf weten of de Meester door God's macht en autoriteit of als een mensch sprak, want over het algemeen beschouwden zij hem niet anders dan als een mensch. Jezus antwoordde hen, en zeide: „Mijne leer is de Mijne niet, maar Desgenen, Die mij gezonden heeft. Zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek”.

Zijt gij niet in staat te beseffen, dat de doop voor de zaligmaking noodzakelijk is? Misschien ligt de oorzaak in het feit, dat gij nooit het noodzakelijke geloof in den Heer Jezus Christus hebt ontwikkeld, of wellicht hebt ge u nooit van uwe zonden bekeerd. Geloof en bekeering zijn, zooals de Schriften verklaren, de voorafgaande vereischten voor een doeltreffenden doop; en het is even onredelijk van een ongeloovigen, onbekeerden zondaar te verwachten, dat hij de noodzakelijkheid van den doop begrijpt als van iemand, die niet onderwezen is in de grondbeginselen der wiskunde, dat hij verstand heeft van algebra.

Opzettelijke veronachtzaming van hetgeen het Evangelie vereischt is zonde. De mensch is zijne Goddelijke afstamming en zijn geboorterecht, krachtens hetwelk hij met verstand is begaafd, ontrouw, wanneer hij zich van de waarheid afwendt of vrijwillig in duisternis verkiest te wandelen, terwijl het verlichte pad gebaad is voor zijn tred. Een positieve verwerping der waarheid is zelfs ernstiger dan een onverschillige onoplettendheid of verwaarloozing. Toch is een ieder het recht om te kiezen en de macht tot handelen gegeven; met de zekerheid, dat hij daarvan de natuurlijke en onvermijdelijke gevolgen zal ondervinden.

Wij leeren, dat er drie voornaamste gebieden of koninkrijken, opvolgend in rang, zijn, welke de zielen volgens het Goddelijk oordeel zullen binnentreden: het Celestiale, het Terrestriale en het Telestiale koninkrijk — en de erfenis van elke ziel wordt door zijn mate van gehoorzaamheid aan God's wetten bepaald, gelijk des Heeren openbaring door den profeet Joseph Smith getuigt: „Want die niet in staat is de wet van een celestiaal koninkrijk te onderhouden, kan in geen celestiale heerlijkheid verblijven. En die niet in staat is de wet van een terrestriaal koninkrijk te onderhouden, kan in geen terrestriale heerlijkheid verblijven. Die de wet van een telestiaal koninkrijk niet kan onderhouden, kan in geen telestiale heerlijkheid verblijven; daarom is hij niet geschikt voor een koninkrijk van heerlijkheid. (Leer en Verbonden 88 : 22-24).

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

IETS OVER DE TOESTANDEN IN UTAH.

Door J. J. van Langeveld.

Daar door verschillende emigranten, die de toestanden in Utah niet vonden, zooals zij zich die hadden voorgesteld, soms brieven naar Nederland geschreven worden, waarin bijna alles en nog wat wordt afgekeurd, kan het misschien van nut zijn een en ander daaromtrent mede te deelen. Schrijver dezes, heeft, toen hij Nederland verliet, beloofd, dat hij, na genoegzame onderzanding in het voor hem toen ook nog vreemde gewest, de lezers van „De Ster” van een en ander op de hoogte zou stellen.

Allereerst dan zij hier vermeld, dat Utah, wat maatschappelijke verhoudingen betreft, in 't algemeen nu niet zoo zeer verschilt van andere staten of landen. Er zijn hier in de steden wat men zou kunnen noemen drie klassen menschen, n. l. rijken, middenstanders en arbeiders. In de dorpen vindt men de „farmers”, of, zooals men in Nederland zegt, de landbouwers. Onder hen vindt men ook de drie klassen. Er zijn hier zeer rijke boeren, die zooveel grond bezitten, dat men er een flinke Hollandsche stad op zou kunnen bouwen. Weer anderen hebben niet zooveel grond, maar toch wel zooveel, dat zij er een ruim bestaan in kunnen vinden, terwijl de mindergegoeden gewoonlijk bij anderen in dienst zijn en dan in vrijen tijd hun eigen hoekje grond bewerken. Zoo wat de verhoudingen aangaat is het hier juist een maatschappij als overal elders, alleen misschien met dit verschil, dat er niet zooveel armen zijn als in Nederland, maar er zijn er toch ook.

Komt men nu van Nederland met de gedachte, dat men hier op veel gemakkelijker wijze in het onderhoud kan voorzien dan dit in 't oude vaderland het geval was, dan slaat men de plank gewoonlijk mis. Want er moet, wanneer men geen kapitaal bezit, gewerkt worden, hard gewerkt worden, vooral wanneer men de Engelsche taal niet machtig is. En de eerste jaren zijn dan ook gewoonlijk geen gemakkelijke. Zelfs voor hen, die in Nederland een goed vak kenden, is 't bijna onmogelijk om hier hetzelfde beroep uit te oefenen, wanneer zij de taal niet geleerd hebben. En dan moet gewoonlijk minderwaardig werk gedaan worden, waar de doorsnee Amerikaan zijn neus voor ophaalt. Ziet men daar nu niet tegen op, dan wordt het zachtjes aan wel beter, want onwillekeurig begint men dan de taal wat te leeren

en kan men voor ander werk uit gaan zien. Zij, die in Nederland alreeds de Engelsche taal hebben weten machtig te worden, zijn hier doorgaans beter af. Daarom raad schrijver allen aan, die een verlangen hebben om hierheen te komen, zich de taal eigen te maken.

Wat godsdienst aangaat is er, volgens mijn bescheiden meening, hier al evenveel verscheidenheid als overal elders, hoewel natuurlijk de z. g. n. Mormonen de overhand hebben. In Salt Lake City en Ogden vindt men van alle soorten kerken, doch buitenaf zijn de bewoners bijna allen leden van de „Mormoonsche” kerk. Komt men des Zondags in welke kerk ook, dan vindt men deze gewoonlijk goed gevuld. Ook bestaat hier niet die haat en dat vooroordeel tegen de Mormonen, waardoor over 't algemeen de verschillende secten zich elders laten kennen. Men kan hier den Mormonen niet den laster op de mouw spelden, dien men elders zoo gaarne voor goede munt uitgeeft, omdat de andersdenkenden hier dagelijks onder de Mormonen verkeeren en dus vanzelf beter weten. 't Is hier dan ook niets ongewoons om bij zekere gelegenheden in dezelfde samenkomst een predikant van de Baptisten en een Mormoonsch apostel te hooren spreken. Eenigen tijd geleden, gedurende een nationalen feestdag, zongen de koorknepen van de Katholieke kerk in den Mormoonschen tabernakel, terwijl geestelijken van verschillende richtingen het woord voerden en een lid van het Eerste Presidentschap de leiding had. Toch zijn zij het natuurlijk lang niet met elkaar eens, maar dit verhindert niet, dat zij als leden van dezelfde maatschappij elkander best verdragen kunnen. De kleinzielige haat, welke bijv. in Nederland sommige geestelijken elkaar toedragen, wordt hier tenminste niet waargenomen.

Wat nu de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen betreft, hebben vele nieuwkomers beweerd, dat zij hier niet van zulk goed gehalte zijn, als die in Nederland en dan is gewoonlijk een eenzijdig oordeel geveld. Men moet niet uit het oog verliezen, dat zij, die zoo juist van Nederland hier aankomen, gewoonlijk maar één maatstaf hebben om mede te meten. Indien men in Nederland het Woord van Wijsheid onderhoudt, tienden en vastenoffer betaalt, dan wordt men over het algemeen door de andere leden als een heele goede Heilige der Laatste Dagen beschouwd. Nu zijn dit boven allen twijfel heel goede eigenschappen en de ware Heilige zou daar dan ook nimmer in falen. Maar datzelfde lid, dat zoo getrouw daarin is, kan weer andere zwakheden hebben, die door de andere leden nimmer worden opgemerkt, terwijl degene, die het Woord van Wijsheid enz. niet onderhoudt, zich daar niet gaarne aan zou willen schuldig maken. Zoo is het ook hier.

Schrijver heeft hier kennis gemaakt met leden voor wie het bijna onmogelijk scheen het Woord van Wijsheid te gehoor-

zamen, maar die met liefde alles zouden willen opofferen voor het bevorderen van Gods werk en die niet gaarne een arme ledig zouden heenzenden. Natuurlijk zijn hier ook leden, die het minder nauw nemen. Er zijn er, die als het ware in de Kerk geboren zijn en er toch nooit in komen. Gewoonlijk is dit omdat zij aanmerking maken op de leiding, of omdat zij niet kunnen begrijpen, dat die broeder of die zuster voor dit of dat ambt geroepen is, enz. enz. Maar er zijn hier ook duizenden getrouwe leden, die God iederen dag danken voor het voorrecht om mannen aan het hoofd der Kerk geplaatst te zien als Heber J. Grant en zijn raadgevers, den Raad der Twaalven en zoovele anderen, die verantwoordelijke roepingen in de Kerk hebben en daarin altijd getrouw gebleven zijn.

Er zijn hier Hollanders geweest en misschien was het goed voor hen en voor anderen, dat zij teruggingen, die dachten dat Amerika zich aan hen moest aanpassen, inplaats van zij zich aan Nederland terugkwamen, dan gingen zij lasteren over dingen, waar zij zoowat niets van wisten of begrepen. Ongeveer vijf of zes jaren geleden keerde een familie naar Groningen terug na hier ongeveer een half jaar geweest te zijn. Zij hadden 't hier ook niet gevonden zooals zij het zich hadden voorgesteld. Daarbij konden zij geen woord Engelsch en zooals ik bij het begin zeide, moest er dus hard werk gedaan worden. Dit alles was te veel voor hen en zoo keerden zij terug. En nu was er aan lasteren geen gebrek. Zelfs werd over de leerstellingen van den Tempel gelasterd, waarin zij nimmer een voet gezet hadden en er dus ook niets van weten konden.

Sommigen hebben geklaagd, dat er in Salt Lake City zooveel gelegenheid tot dansen gegeven wordt en dat het zelfs aan de kinderen op school geleerd wordt. Welnu, dit is waar. Bij ieder wijkgebouw is een zaal voor amusement, waar de Kerk toestaat dat bij zekere gelegenheden gedanst wordt. En waarom ook niet? Is er zonde in dansen? Of is het gewoonlijk vooroordeel dat de menschen er tegen te velde doet trekken? Kan men niet dansen zonder de geboden van God te overtreden? Huppelde David niet? Dansten de dochters van Jefta niet? Zeker wel! Maar in de wereld wordt veelal gedanst op zulk een wijze, dat verkeerde hartstochten worden opgewekt. Bij het dansen hier in de wijken, onder toezicht van daartoe aangestelde personen, zou iemand, die zich onwaardig gedroeg, al spoedig op straat staan.

Gebeuren er hier dan geen slechte dingen? Zeker wel, en naar mijn bescheiden meening te veel. Maar we kunnen immers niet anders verwachten! Hier in Utah — en in 't bijzonder in Salt Lake City — is wat wij zouden kunnen noemen het centrum der kerk gevestigd. Hier is het Huis des Heeren opgericht en hier worden verordeningen bediend ten voordeele van de levenden en de dooden. En nimmer is dit voorrecht aan enig volk geschonken

geworden, zonder dat hun de sleutels van het priesterschap werden overgedragen. De zaligheid hier en in het hiernamaals is het hoofddoel van die verordeningen. Hier zijn profeten en apostelen, wettig aangesteld, die al hun krachten aanwenden om het Evangelie ingang te doen vinden in de harten van de oprechten, de menschen van zonden terug te houden en Gods Koninkrijk uit te breiden.

Indien wij ons echter zouden diets maken, dat Satan dit alles nu maar ongestoord zou laten voortgaan, dan vergissen wij ons deerlijk. Ook hij heeft, toen de Kerk zich hier vestigde, zijn hoofdkwartier hier opgeslagen om, indien mogelijk, zijn eeuwenouden strijd weer te doen opvlammen en het Koninkrijk van God omver te werpen. Het is dan ook in 't bizonder hier, dat hij rondgaat als een brieschende leeuw, zoekende wie hij zou kunnen verslinden. En meermalen vindt hij onder de pas aangekomenen een gemakkelijken prooi, door hen vooral het kwade te doen opmerken. Doch gewoonlijk zijn zij de zwakken in het Evangelie, de meer sterkeren laten zich daardoor niet om den tuin leiden.

Utah is een goed land met een heerlijk klimaat. 's Winters valt er gewoonlijk veel sneeuw, wat door de bewoners als een grooten zegen wordt beschouwd, omdat de gesmolten sneeuw in den zomer gebruikt wordt om de landen te bevochtigen. Fruit is er in overvloed en niemand behoeft hier zonder te zijn.

Over het algemeen gaat het de Hollanders hier goed, doorgaans beter dan dit in Nederland het geval was. Maar bijna allen hebben eerst een paar moeilijke jaren moeten doorworstelen.

En nu, geachte Lezers en Lezeressen, indien gij plan hebt ooit hierheen te komen, laat mij U dan nogmaals aanraden om de Engelsche taal te leeren. Gaat ook nooit om informatie omtrent de toestanden hier in Utah bij iemand, die, na hier korten tijd geweest te zijn, teruggekeerd is en zich de taal niet eigen maakte, want juist zijn gebrek aan taalkennis maakt hem onbevoegd om er over te oordeelen. Daarbij zal men hier nooit iemand aantreffen, die wil terugkeeren, nadat hij eerst de moeilijke jaren heeft door-gemaakt.

Dan is er nog iets, waar schrijver U gaarne in zou willen raden. Indien gij niet standvastig zijt in het Evangelie, indien ge niet gemakkelijk opofferingen kunt maken, indien ge niet gewillig zijt uw eigen ik te onderwerpen aan de belangen van Gods Koninkrijk, blijft dan in Nederland, dan spaart gij uzelf de reiskosten en veel ongerief en ontevredenheid. Indien ge afvallig zoudt worden, wordt het dan in het oude Vaderland, dit is voor u zelve duizendmaal beter, dan hier in den vreemde. Voor den werkelijken getrouwen Heilige is er ook hier geen gevaar en Gods Geest is hem ook hier nabij.

Ouderling J. J. van Langeveld is alvorens hij met zijn echtgenoot naar Zion vertrok, gedurende vijf jaren als zendeling in

Nederland werkzaam geweest; ruim twee jaren daarvan heeft hij besteed als assistent-redacteur van „De Ster”.

Wij zijn hem ten zeerste verplicht voor dit duidelijk overzicht, dat wij eenige weken geleden van hem mochten ontvangen en zijn overtuigd, dat een ieder na dit artikel gelezen te hebben, zich een beeld kan vormen wat „Zion” op het oogenblik is en wat er nog gedaan moet worden. Red.

LOF VOOR HETGEEN „MORMONISME” LEERT.

Een klein jaar geleden bezochten eenige voorname Amerikanen Salt Lake City. Na een kort onderhoud met het Eerste Presidentschap van de Kerk, begaven zij zich, onder leiding van Ouderling Chas. H. Hart, naar de Administratie-gebouwen der Kerk en ook naar de kantoren der Zondagsscholen, waar, door de vriendelijkheid van broeder George D. Pijper, aan de bezoekers eenige exemplaren van „The Juvenile Instructor” werden overhandigd. Eén van hen, de Edelachtbare Heer Henry Upson Sims, had ongetwijfeld de meeste waardeering voor al hetgeen hij had ondervonden. Nadat hij naar zijn tehuis (de staat Alabama) was teruggekeerd, werd hem verzocht aan een school zekere studenten, die op het punt stonden verhoogd te worden, toe te spreken. Uit zijn toespraak: „Het vraagstuk der Jeugd” ontleenen wij het volgende:

Wat een groote zegen is het met idealisme bevoorrecht te zijn! en hoe spoort het jonge harten aan. Verleden winter was ik in Salt Lake City en werd daar ten zeerste getroffen, toen ik vernam, hoe de zoo geminachte secte, die daar sterk vertegenwoordigd is, succes heeft in het maken van een modernen godsdienst en edele beschaving uit het „Mormonisme”. En zij doen dit hoofdzakelijk door het idealisme.

Een van hun sterkste geloofsstellingen is de reïncarnatie, die op een zeker tijdstip in een toekomstig bestaan zal plaats hebben en op de een of andere wijze geeft dit hun een volmaakt begrip van de werkelijke tegenwoordigheid van hun overleden geliefden om hen te inspireeren. Mij werd de geschiedenis van een Mormoonschen schooljongen verteld, die zijn blinden vader had verloren, van wien hij zielsveel hield. De jongen was de „balwerper” van de „baseball-club” van zijn school. Zijn vader ging altijd met hem mee naar de wedstrijden, ofschoon hij niet in staat was deze te volgen anders dan met zijn gehoor.

Op den dag na de begrafenis van den vader van dezen knaap was er een wedstrijd tegen een andere school vastgesteld, en tot verbazing van allen, drukte de jongen zijn verlangen uit, om in den wedstrijd de „balwerper” te mogen zijn.

Hij wierp den bal beter dan hij ooit te voren gedaan had; het

resultaat was, dat zijn club won. En toen zijn vrienden zich verdrongen om hem te feliciteeren, zei hij: „Ja, het was de eerste wedstrijd, waarin vader mij den bal zag werpen, en voor hem heb ik erg mijn best gedaan”.

Verheugt u, o jonge mannen en vrouwen, in uw jeugd! in uw idealen, in uw bekwaamheid om deze na te streven, in uw absoluut vrij zijn van dwang om ze een mogelijke werkelijkheid te doen worden.

Het is nog niet lang, dat gij hier zijt. Gij zijt de volmaaktheid der schepping. Tusschen u en God behoeft maar heel weinig te zijn. Gij zijt de embryo's van Zijn goddelijke doeleinden. Gij behoeft niet gescheiden te zijn van Zijn plan door ongeschiktheid om zich aan te passen, zooals het met ons ouderen het geval is, teweeggebracht door de slijtage van een lang leven.

Men zal opmerken, dat de Heer Sims onze leer van de eeuwigheid der geesten eenigszins verwacht, met de reïncarnatie ideeën van den theosoof. Na deze verbetering ben ik verzekerd, dat het gedeelte van zijn toespraak met belangstelling zal gelezen worden.

CHAS. H. HART.

„The Juvenile Instructor”. Augustus, 1927.

HOOR! HOOR, MIJN ZIEL!

Naar het Engelsch van Harry Rowe Shelley.

Hoor! hoor, mijn ziel; 't Gezang van Eng'len ruischt er
Langs 't grastapijt en 't golf-gebeukte strand:
Wat schoone waarheid brengt dat zoet gefluister
Van 't nieuwe leven in het zondvrij land.

Koor:

Eng'len van Jezus zingen zoo zacht:
Welkom, wees welkom, gij pelgrim van den nacht.

Voort, gaan wij, voort, want steeds nog klinkt hun zingen:
Kom, moede ziel, want Jezus' roepstem pleit;
En door den nacht komt lieflijk d' echo dringen,
Wijl 't Evangelielied ons huiswaarts leidt.

Als avondklokkengalm klinkt ver en verder
De stem van Jezus over land en zee,
En duizenden belasten, dierbre Herder,
Gaan needrig tot U met vermoede schrêe.

Eens komt de rust, hoe lang en droef ook 't leven,
De daagraad naakt — en 't nachtfloers neemt de wijk;
Den moeden wordt het welkom straks gegeven
In 't wáar tehuis des harten: 't hemelrijk.

Eng'len, zingt voort! O, moogt gij waken blijven;
Zingt brokjes ons dier zangen zonder feil;
Tot d' ochtendvreugd den treurnacht zal verdrijven,
En 's levens schaduw vliedt voor wolkloos heil.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voor muziek zie „De Ster” van 15 Mei j. l.

AVONDMAALVERS VOOR NOVEMBER 1927.

Vernieuwen wij in dezen stond
 't Verbond met onzen Heer,
 Opdat wij beter dan voorheen,
 Hier leven Hem ter eer.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR NOVEMBER 1927:

Mattheüs, hoofdstuk 5 vers 9.

Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen Gods kinderen genaamd worden.

NIEUWS UIT ONS ZENDINGSVELD.

Ouderling A. G. Winkel, een onzer zcndelingen, heeft zeker wel een pluimpje verdiend. Den 13en September j.l. is door hem een vierjarig knaapje van een wissend dood gered. Alhoewel Ouderling Winkel te edel was, om zelf zijn moedigen daad aan anderen bekend te maken, zijn we toch verheugd, dat zijn kameraad, Ouderling G. W. Esplin, ons omtrent deze gebeurtenis eenige kleinigheden heeft verteld.

Gewoonlijk den geheelen dag wordt door deze beide dienstknechten des Heeren, die werkzaam zijn te Tiel, besteed, om de menschen in dit provinciestedje de boodschap van Zaligheid te brengen. Op bovengenoemden datum, des namiddags ongeveer kwart voor zes, riep Ouderling Winkel zijn makker toe, om met hem mee naar huis te gaan. Ouderling Esplin was eenigszins verwonderd, daar zij gewoonlijk vóór zes uur niet van uitscheiden wisten. Aanstonds begreep hij echter waarom. De doornatte kleeding van Ouderling Winkel verried, dat er iets aan de hand was geweest. Op Ouderling Esplin's vraag wat er gebeurd was, vertelde Ouderling Winkel hem, dat, terwijl hij aan een der huizen op den „Singel” met een juffrouw een evangeliegesprek had, hij werd opgeschrikt door een gil en omziende, zag hij een kinderhandje boven het water in den singel uitsteken. Zonder zich te bedenken, sprong Ouderling Winkel gekleed in het vuile water. (Zooals in vele kleine plaatsjes, heeft men ook in Tiel een gracht, waarin het afval van de menschen uit de omgeving wordt afgevoerd. Dat van kieskeurigheid op zoo'n oogeblik geen sprake is, valt te begrijpen en het gevaar, verbonden aan het zich begeven in zoo'n gracht, waarin misschien meer modder dan water staat en waarin zwemmen onmogelijk is, is ons allen bekend).

Het gelukte Ouderling Winkel het knaapje op het droge te brengen, natuurlijk tot groote blijdschap der omstanders en ongekende vreugde van de ouders.

Het is niet te verwonderen, dat door dit mannelijk gedrag van Ouderling Winkel in dit stadje vele vrienden zijn gemaakt.

Voor hen, die zooveel vooroordeel tegen de Kerk en haar leden bezitten, zou bovenstaand berichtje een bewijs zijn, dat de Heiligen der Laatste Dagen geen menschenvernietigers zijn, doch menschenredders, zoowel vleeschelijk als geestelijk.

Met recht zijn we trots op Ouderling Winkel en wij zijn overtuigd, dat alle leden in Nederland hem gaarne denzelfden lof toe willen brengen.

Na rijp overleg heeft de President der zending uitgebreide maatregelen getroffen, om meer menschen de gelegenheid te geven, met de Blijmare in kennis te worden gesteld. Twee nieuwe districten zijn geopend en wel het district „Overijsel” en het district „Zeeland”. Onder eerstgenoemde afdeeling behooren de steden: Deventer, Almelo, Hengelo en Enschedé, terwijl de laatstgenoemde de steden: Vlissingen, Middelburg en Goes omvat. Ouderlingen S. B. Woolley en R. D. Snow, die beiden door het werk, hetwelk zij alreeds in de zending hebben tot stand gebracht, hun bekwaamheid hebben getoond om als leiders in een nieuw arbeidsveld te staan, zijn aangesteld om het werk in deze nieuw gekozen afdeelingen te leiden. Ons aller hoop is, dat de oprechte zielen, die binnen de grenzen van deze twee nieuwe districten wonen, bij het hooren van het Woord Gods tot ernstig nadenken gebracht zullen worden en aan het eind zich aan Christus zullen overgeven.

De bloeiende toestand der zending, het in alle opzichten en onder alle omstandigheden schouder aan schouder staan van God's dienstknechten, de eenheid waarmee deze arbeiders, op aanwijzen van hun beminden leider, hun sikkels zwaaien om den laatsten oogst binnen te halen, geven ons in ruime mate stof tot danken.

Kort geleden zijn de Ouderlingen van het Rotterdamsche district te Rotterdam, de Ouderlingen van het Amsterdamsche district te Den Helder en de Ouderlingen van het Utrechtsche district te Apeldoorn onder leiding van Zendingspresident John P. Lillywhite te zamen geweest in hun maandelijksche priesterschapvergadering, waar opbouwende getuigenissen werden gegeven.

Sedert onze laatste „Ster-uitgave” werden succesvolle speciale vergaderingen gehouden te Den Helder, Apeldoorn, Utrecht en Doetinchem.

Vele leden en vreemdelingen woonden deze vergaderingen bij, waarin door de verschillende sprekers, waaronder de Zendingspresident, de noodzakelijkheid van de „Herstelling” werd uiteengezet.

Verplaatsingen en Benoemingen.

Ouderlingen: R. J. Hutchinson (bootzending) van Doetinchem tot president van het Amsterdamsche district, A. G. Winkel van Tiel tot president van het Utrechtsche district, J. H. McLaren (bootzending) van Doetinchem naar Tiel, H. Hansen van IJmuiden naar Leiden, M. L. Peterson van IJmuiden naar Alkmaar, T. de Vries van Gouda naar Vlissingen, A. Holm van Schiedam naar Vlissingen, G. V. Ricks van Gouda naar Den Helder als gemeentepresident, S. R. Andrus van Den Helder naar Dordrecht als gemeentepresident, H. J. Noorda van Delft naar Middelburg, O. van Orden van Leiden naar Middelburg, A. L. Christensen van Den Haag naar Apeldoorn, J. S. Humphrey (onlangs aangekomen) naar Den Haag, J. H. Millburn (bootzending) van Doetinchem naar Hengelo, B. Bernards van Apeldoorn naar Hengelo, J. V. McGrath van Utrecht naar Almelo, C. Henrie van Rotterdam naar Almelo, R. G. Smith van Leiden naar Enschedé, G. E. Hill van Groningen naar Enschedé, J. F. Steenblik van Amersfoort naar Arnhem als gemeentepresident, T. J. Seeley van Zutphen naar Arnhem, R. M. Black van Amersfoort naar Zutphen, J. Hoekstra van Schiedam naar Utrecht als gemeentepresident. Zuster J. Hoekstra is eenige weken geleden uit Zion hier in Nederland aangekomen; zij is aangewezen om haar man te Utrecht bij te staan en tevens als president der Zustershulpvereniging aldaar werkzaam te zijn.

Door het openen van nieuwe arbeidsvelden is het noodzakelijk gebleken de belangen van de vertakkingen te Schiedam en Delft door de Ouderlingen van Rotterdam te laten behartigen. Ouderlingen L. L. Bishop en K. S. Berry zullen zulks in Schiedam doen en Ouderling J. D. Lillywhite hetzelfde in Delft.